

[Svend Nielsen.]

ter, griber alt for stærkt begrænsende og efter vor Mening upaakrævet haardt ind i Kur- og Lysbadeanstaltens Virksomhed. Nu har saadanne Anstalter jo i ret stort Antal virket her i Landet i en Aarrække, og de virker i meget stort Omfang i Udlandet, og der er i alt Fald ikke overfor Udvalget oplyst noget om, at der er sket betydende Skade ved disse Anstalters Virksomhed. Da det tillige er en Kendsgerning, at disse Anstalter daglig søges af et meget stort Antal Menesker, som mener at faa Hjælp eller Helbredelse for deres Svagheder ved Behandlingen, hvad de ogsaa i mange Tilfælde bevislig faar, mener vi, at det vil være ganske urigtigt og skadeligt for Befolkningen at gribe for stærkt ind i disse Anstalters Virksomhed. Vi er ganske enige med Ministeren i, at det er rigtigt at forbyde særlig farlige Behandlinger som Radiumbehandling og Røntgenbehandling, men derudover bør man efter vor Mening lade Kur- og Lysbadeanstalterne have Lov til at virke i Fred. Vi er fra Venstres Side fuldkommen enige med Overlæge Ottosen i de Udtalelser, han fremsatte i Udvalget, gaaende ud paa, at det baade sundhedsmæssigt og hygiejnisk vil være et stort Tilbageskridt for Befolkningen, hvis man griber generende ind i disse Anstalters Virksomhed.

Endvidere stiller vi fra Venstres Side sammen med det ærede Medlem Hr. Mads Larsen Ændringsforslag Nr. 51, som gaar ud paa at fastslaa, at Lægpraktikanter kan faa Adgang til Sygekassepraksis i det Omfang, Sygekassens Bestyrelse selv bestemmer, men de har ingen som helst Ret til Godtgørelse, medmindre Sygekassens Bestyrelse skønner, at Sygdommen er helbredet eller i alt Fald saa betydeligt bedret, at det medfører Besparelse for Sygekassen. Det er nu en Gang en Kendsgerning, som man ikke kan komme udenom, at adskillige Folk har genvundet deres Helbred ved Behandling hos Chiropraktikere eller paa Kur- og Lysbadeanstalter eller hos Naturlæger, i mange Tilfælde endda efter forgæves at have søgt Hjælp hos vore Læger, ja, selv endda hos vore allerfineste Lægspidser. Det har vi Eksempler paa i Bilag 7, og jeg kunde nævne andre Eksempler i saa Henseende. Naar det er Tilfældet, mener vi fra Venstres Side, at det er urigtigt at stille sig paa det afvisende Standpunkt, at Sygekasserne under ingen Omstændigheder maa yde Hjælp til Medlemmer, som forgæves har søgt Hjælp hos Læger, men som saa til sidst, naar alle andre Udveje er glippet for

dem, søger til en Lægpraktikant og bliver helbredet hos ham. Det er da ganske givet en Besparelse for Sygekassen, at vedkommende bliver rask, og derfor mener vi, at det ogsaa af rent økonomiske Grunde er forkert, hvis Sygekasserne lukker helt af. Men jeg ved jo, at der er megen Ængstelse for selv en ganske lille Sprække paa dette Omraade. Man behøver i saa Henseende blot at læse Sygekassedirektoratets og Socialministeriets Erklæring i Bilag 10. Men Erklæringen fra Sygekassedirektoratet skyder jo fuldkommen over Maalet; den skyder saa meget over Maalet, at man næsten fristes til at tro, at Ændringsforslaget overhovedet slet ikke er læst, før Erklæringen er affattet og afsendt. Thi der argumenteres jo imod Ændringsforslaget ud fra Forudsætninger, som overhovedet slet ikke findes i Ændringsforslaget. Sygekassedirektoratet siger f. Eks., at det vil være udelukket at faa nogen Indflydelse paa, hvilken Betaling disse Personer vil tage, og baade Socialministeriet og Sygekassedirektoratet advarer stærkt imod de økonomiske Konsekvenser, der vil følge af at indføre en saadan Ændring i Lovforslaget. Det er jo fuldkommen urimelig Tale. Der findes i de Ændringsforslag, vi har stillet, ingen som helst økonomisk Forpligtelse for Sygekasserne; der tales i Ændringsforslaget om en Ret for Sygekassebestyrelserne, som de, endda kun paa meget strenge Betingelser, kan bruge, hvis de vil, men nogen Pligt for Sygekassernes Bestyrelser findes der ikke. Ændringsforslaget er kemisk rent for Pligt for Sygekasserne. Jeg kan næsten ikke forstaa disse Erklæring fra Socialministeriet og fra Sygekassedirektoratet paa anden Maade, end at disse to Institutioner er kommet i et overmaade heftigt Oprør over, at man nu ogsaa vilde prøve paa at pille ved Lægernes Monopol paa dette Omraade, et saa heftigt indre Oprør, at det er gaaet ud over Klarheden af Erklæringen. Sygekassedirektoratet siger f. Eks. et andet Sted, at Sygekassernes Bestyrelse vil savne enhver Evne til at skønne over, om Helbredelse eller Bedring er naaet. Ja, man skal høre meget, inden Ørene gaar af en.

Vi kan tage et Par Eksempler, som begge er hentet fra Virkeligheden. Vi kan først tage Eksemplet i Bilag 7 om den blinde Pige, som blev behandlet paa Rigshospitalet, og som kom ud derfra med en Erklæring fra Overlægen om, at der ikke var mere at gøre. Vedkommende blev saa behandlet hos en Chiropraktor og genvandt i betydeligt Omfang sit Syn, saaledes at